

MARKÓ BÉLA
Kutyatáj

Úgy értettem, hogy a kutya szaglása akár milliószor is jobb, mint az emberé, vagyis Brunó tulajdonképpen egy egészen más tájat lát az orrával körülöttünk, bár természetesen a szemét is használja, de mondjuk, ebben a ködös, lehangoló őszi időben megtörténhet, hogy ő éppen csupa ide-oda kavargó, fényes, forró, titokzatos illatot szagol ki a világban, és elgyönyörködik a *látványban*, illetve úgy kellene neveznem, hogy: *szagolványban* vagy *szimatolványban*, mert ezek szerint neki nem a *kilátás* a fontos, hanem a *kiszaglás* vagy *kiszimatolás*, mindegy, nem akarok itt okoskodni, a lényeg az, hogy például a friss kenyér vagy az egyre ritkábban kapható jonatán alma illatát én is szívesen szagolgatnám, ha nem is milliószor, de százszor, ezerszer erősebben, mint most, igaz, azért mindennek megvannak az előnyei és a hátrányai is, hiszen akkor az autók kipufogójának bűzét vagy a városszéli vegyi üzem sokszor még emberi orral is elviselhetetlen bűdösségét szintén százszor vagy ezerszer rondábbnak érezném, tehát amit nyernék a réven, sajnos elveszteném a vámon, ahogy mondani szokták ilyen helyzetben, meg aztán a minap az is eszembe jutott, hogy amikor téli reggeleken Anna, aki nyilvánvalóan a kedvence Brunónak, a kopott nagykabátomat kapja magára, és úgy viszi ki neki az aznapi ételt, vajon hogyan értelmezi Brunó ezt az összevisszaságot, és mit is gondol magában, például valami ilyesmit, hogy megint micsoda rút férfiszagba öltöztél, mintha jelmezbálban lennénk, de nagyon is átlátok a szitán, jobban mondva: átszimatolok ezen a farsangi álruhán, persze nem bánám, ha máskor nem próbálnál engem becsapni.

Beszédhiba

Újabban kutyás könyveket olvasunk,
kutyás falinaptárak közt válogatunk,
és természetesen leszöljük kutyás szomszédunk
rosszul nevelt, beszédhibás kutyáit,
mármint olyan értelemben beszédhibások,
hogy Brunóhoz képest
rendkívül csúnyán ugatnak,
teljesen fölöslegesen,
hiszen szerintünk az égvilágon
semmit nem akarnak mondani,
ennyit már mi is tudunk kutyanyelven,
jobb lenne, ha befognák a szájukat,
az a semmirekellő szomszéd valószínűleg
nem ad nekik rendesen enni,
ráadásul meg sem simogatja őket,
legalábbis mi ilyesmit sohasem láttunk,
holott az utóbbi időben, mint említettem,
több kutyás könyvet is elolvastunk,
és tudjuk, hogy egy kutya tíz-tizenöt évig él,
míg az ember hetven-nyolcvan,
sőt, százestendőt is megérhet,
ami azt jelenti, hogy Brunó órája is
legalább hétszer-nyolcszor gyorsabban
ketyegne, ha volna neki órája,
ezért aztán naponta egyszer megsimogatni
csupán annyi, mintha egy kisgyereket
hetente egyetlenegyszer simogatnánk,
mert ha egy napra elmegyünk,
az a kutyánál kitesz egy egész hetet,
szóval nem bonyolítom tovább:
napi hét-nyolc simogatás egy kutyának
mindenképpen kötelező,
ezt alkalomadtán a szomszédnak is
kertelés nélkül el fogjuk mondani,
nem kell ahhoz Bolyai Jánosnak lenni,
hogy gyorsan kiszámolhassa,
a kutyavilágban be kell szorozni
a szeretetet héttel, esetleg nyolccal,
és ha ezt megteszi, nem lesznek
az ő kutyái sem beszédhibások,
és hagynak végre minket is aludni.